HebrewBooks.org © Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אינו בתורת שלמים. לגמת עור לחולין דלא חלה עליו קדושת שלמים כלל שיצא העור לחולין ויצא מקדושת מעשר דלא הואי קדושת שלמים אחיה הוה נפיק מ״ו] והשתא לא חייל אחיה לא קדושת שלמים ולא תורת בשר תאוה דהיה לבשר תאוה נפיק עור לחולין כדמשמע הכא דקתני הלוקח היה לזבחי שלמים ובהמה לבשר תאוה לא יצא העור לחולין דאם בהמה לבשר תאוה איתמר עלה אמר רב לא קני שלמים ומאי לא יצא העור לחולין הכי קאמר אינו בתורת לצאת העור לחולין מ״ט אמר רבה נ״נעשה כלוקח שור לחרישה איתמר המתפים מעות מעשר שני לשלמים ר׳ יוחנן אמר קני ר״א אומר לא קני ואליבא דר׳ יהודה דאמר מעשר ממון הדיוט הוא דכולי עלמא לא פליגי דקני כי פליגי אליבא דר׳ מאיר דאמר נ״מעשר ממון גבוה הוא מאן דאמר לא קני כר׳ מאיר ומאן דאמר קני כיון דמעשר נ״קרי ליה שלמים כי מיתפסת ליה נמי תפים מיתיבי המתפים מעות מעשר שני לשלמים כשהוא פודן מוסיף עליהם שני חומשין אחד לקדש ואחד למעשר מי סברת דברי הכל היא הא מני רבי יהודה היא: **מתני׳** מנין לאומר הרי עלי תודה שלא יביא אלא מן החולין תלמוד לומר נ״ובחרת פסח לה׳ אלהיך צאן ובקר והלא פסח אין בא אלא מן הכבשים ומן העזים אם כן מה תלמוד לומר צאן ובקר להקיש כל הבא מן הצאן ומן הבקר לפסח מה פסח דבר שבחובה ואין בא אלא מן החולין אף נ״כל נ״דבר שבחובה אין בא אלא מן החולין לפיכך האומר הרי עלי תודה הרי עלי שלמים הואיל ובאין חובה לא יביאו אלא מן החולין נ״ונסכים בכל״ מקום לא יביאו אלא מן החולין: **גמ׳** ופסח גופיה מנא לן נ״דתניא ר׳ אליעזר אומר נאמר פסח במצרים ונאמר פסח לדורות מה פסח האמור במצרים לא בא אלא מן החולין אף פסח האמור לדורות לא בא אלא מן החולין אמר לו רבי עקיבא נ״וכי דנין אפשר משאי אפשר א״ל אע״פ שאי אפשר ראייה גדולה היא ונלמד הימנה חזר ר״ע ודנו דין אחר מה לפסח מצרים שכן אין טעון מתן דמים ואימורין לגבי מזבח

ושלמים גמר שם שם ממעשר שני. ״) דמזבן ממעות מעשר דכתיב במעשר שני ומתפה בכסף עד ואכלת שם (דברים יד) וכתיב בשלמים ואכלת שם (שם טז) מה שם דהתם מעשר אף שם דגבי שלמים מעשר דיכול להביא שלמים ממעשר: **ומינה מה שלמים אין גופן מעשר.** שני דשלמים בשר אף תודה דבהא ממעשר אין גופו מעשר כ״) דאותן מיתין איכול ליקחם מהם לא נ״) היו של מעשר אלא שיקחו בכסף מעשר: (ו) **מה שלמים** ״) **כו׳ דמין מעשר ניכו.** אלא יביא ממעות מעשר ויקח חלות לתודתו והכי לא הוו מין מעשר: **המתפים.** שמזמן מעות מעשר שני לקנות שלמים מהן אע״ג דתפסם מעות מעשר שלמים הן ״) אע״ג דמתפים בהו בפירוש לא קנו שלמים אלא חלה על אותן מעות קדושת שלמים אלא איכול לקנות מהן כל דבר אחר שירצה: **דלא שלימא** ח״) **שלמים למיהל אקדושת מעשר.** אלא יהא יכול ליתנו בכל אשר תאוה נפשו: **שלוקח היה.** ממעות מעשר שני לזבחי שלמים: **ובהמה לבשר תאוה.** נאוכלה בירושלים בכל שעה שירצה דכתיב (דברים יד) ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך (כ) דאע״ג דאין דינו ליקח ממעות מעשר שני אלא שלמים: **לא יצא העור לחולין.** דאילו בשר היה נופה לא חזיא לשלמים אבל עור דחזיא ליקח בו בהמה לשלמים לא יצא לחולין היכא דיש בו [ב״] מ) ליקח בו בהמה. פתם מעות מעשר הוא שלמים ומביא בהמה שלמים דקיימא לן דכך הוא הדין לעשות ליקח ממעות מעשר שני בהמה לשלמים והיה לבשר תאוה ״) והעור יוצא לחולין דלאמר בפ׳ בכל מערבין (עירובין מ:) בבקר נ) מלמד שלוקחים בקר אגב עורו (ג) הבשר יא) לזבחים ומבליע דמי העור בבשר ויוצא לחולין ואין אגב גיזומיו אבל הבא לשם הלקח היה לשלמים והבהמה לבשר תאוה לא יצא העור לחולין אלא קנו שלמים: **לאו למימרא דקנו.** העורות תורת שלמים אלמא דאלימא קדושת שלמים למיהל אקדושת מעשר: **ה״ק אינו כשורה לגמא העור לחולין.** דאין לו קדושה כלל הואיל ושלא כתורה יב) לוקחן דנעשה הלי עור לוקח ממעות מעשר שני שור לחרישה מ) שלא לקחו פתם דלא הוי שלמים כלל לא הוא ולא עורו יג) מרבותינו ז״ל. ענין אחר אינו בתורת לגמא העור לחולין דהייגו יד״) נ״שלמים (ד) הלוקח בהמה ממעות מעשר לשלמים הבשר נאכל בתורת שלמים והעור יוצא לחולין אבל הלי לא יצא לחולין ויקח מדמי העור בהמה לשלמים אבל לא יצא לחולין ויקח בהמה מ) שלמים דנעשה כלוקח שור לחרישה ממעות מעשר שני מ״] דמוכרם הן ושורן ויאכלו כל דמיו מעשר: **ל) אליבא דר׳ יהודה דאמר.** במסכת קדושין (ד׳ נג:) מעשר ממון הדיוט הוא ויכול לקדש בו את האשה לא פליגי דקנו שלמים דקדושת שלמים אלמא אממון הדיוט: **מ״ד לא קנו כר״מ.** דלא חלה קדושת שלמים אממון גבוה: **כיון דמעשר קרב שלמים.** בהמה שלוקח ממעות מעשר פתם קרב שלמים: **מ) מכי חפים ליה נמי.** לגזוך שלמים תפס דקנו שלמים ואין יכול לשנותן לדבר אחר: **כשהוא פודן.** לאותן מעות מעשר שני שמתלגן על פרוטות או על דינרין: **מוסיף שני חומשין.** מ״] אחד חומש להקדישו שפודה הדייגו שלמים דכתיב אם המקדיש וגו׳ ויסף חמישיתו וגו׳ (ויקרא כז): **ואחד למעשר.** שני דכתיב אם גאל יגאל איש חמישיתו וגו׳ (שם). והא הכא (ה) דחייבא קדושת שלמים אחרי הוסיף חומש דשלמים דהיכי אמר ר׳ אלעזר לא קנו: **הא מני ר׳ יהודה היא.** דאמר ממון הדיוט הוא דהכי חל עליה קדושת שלמים: **מתני׳ כל הבא מן הלגן ומן הבקר.** הייגו תודה דשלמים הבאין חובה: **האומר הרי עלי תודה וכו׳.** משנה שאינה צריכה היא דהא תניגן לה לעיל [פא.] אי לא משום פיפא דצריכה דקתני נסכים בכל מקום ופפילו היכא דאמר הרי עלי זבח ולא אמר ונסכים א״ג דאמר זבח ונסכים ופפילו לא אמר עלי אלא אמר הרי זו לא יביא אלא מן החולין: **גמ׳ מה פסח במצרים אינו בא אלא מן החולין.** דאכתי לא הוו מעברות: **וכי דנין.** פסח דורות שאפסר לבא מן המעבר שהרי מעבר מפסח מצרים שאי אפשר לו לבא ממעבר שהרי נאותה שעה לא היה מעבר ובהיה: **ראיה גדולה היא.** הואיל ומליגיו שום פסח שאינו בא אלא מן החולין: **שכן אין טעון מתן דמים למזבח.** דלא הוה מזבח אלא משקוף ומזוזות וכיון דאין ממנו למזבח לא הוי דומיא דשלמים לכהי אינו בא מן המעבר:

רש״י כת״י

ושלמים. גופייהו גמרי״ שם שם ממעבר דכתיב ר) וזבחתה שלמים ואכלת שם וכתיב במעבר ש) ומתפה בכסף וגו׳ ואכלת שם מה להלן מעבר אף כאן מעבר: וקא דייקינן **מה שלמים אין גופן מעבר.** דהא אין מעבר שני אלא בתבואה אלא ממעות מעבר קאמר קרא דיבעי שלמים: **אף תודה נמי.** לחמי תודה לן מגוף המעבר [דהייגו] מן המיתין הלאשונות של מעבר: **והני מיתי הלקוחות ממעות מעבר אין גופן מעבר.** ומשום הכי קשיא לחמוי תודה מייגיהו: **מין מעבר.** דשלמים בשר ומעבר פירא אף לחמי תודה שמביא מן המעבר לא יביאם מאין המעבר דהייגו נמי מיתיים הלקוחות לשם מעבר אלא מן המעות יקנה לחמי תודה לשם (מעבר) [תודה] דמעות לאו מין מעבר הוא: **המתפים.** לאומר מעות מעבר הללו יהיו לקנות שלמים: **לא קנו שלמים.** ואם יגלה יקח מהן מיתיים או כל מה שירצה. והא דתנן מביא תודה ממעות מעבר לא שמתפים המעות אלא שיקנה בהמה לשם של שלמים דאבהמה ודאי אלא לגמזבח: **הלוקח היה.** ממעות מעבר שני לזבחי שלמים [פו׳] **לא יצא העור לחולין.** וקס״ל הא דפריך לא יצא העור לחולין מקדושת שלמים אלא שמכרו ויביא בדמיו שלמים הלכך עור נמי קדוש. וכן אם לקח בהמה ממעות מעבר שני לבשר תאוה לאוכלה בלא הקרבה לא יצא העור לחולין מקדושת מעבר שני אלא שיכר העור ויאכלו דמיו בירושלים דאין דרך בהמה ממעות מעבר שני הנאכלות בירושלים יקרבו שלמים אבל מיה לבשר תאוה ובהמה לזבחי שלמים יצא העור לחולין מקדושת מעבר שני דאמרי׳ בעירובין בפ׳ בכל מערבין (מ:) בבקר ב) מלמד שלוקחים בקר ממעות מעבר שני עם העור ולא צריך לאכול בירושלים אלא הבשר. קמני מיסת מיה לזבחי שלמים לא יצא העור לחולין: **לאו למימרא דקני שלמים.** ומהכי קדושה על העור שראוי להם: **אינו כשורה.** שלמים לגמא העור לחולין ויצא מקדושת מעבר דאילו הוי מעבר לא יצא לחולין מקדושת מעבר שהרי אין דרך מקח בכך לקנות מיה לזבחי שלמים: פלוגתא דר״מ ור״י במס׳ קדושין בפ׳ שני (נא:): **כיון דמעבר קרי שלמים.** דלשם שלמים שפודה מעבר מוסיף חומש והפודה מעבר שני אלו מוסיף חומש: **מתני׳** פסח דאינו בא אלא מן החולין מפרש בגמרא: **אף כל דבר שבחובה כו׳.** לפיכך האומר הרי עלי תודה אי אלא שלמים הואיל ובא כאן חובה דהא אמר לה לא יביא אלא מן החולין: **ונסכים.** אל תודה ואל נסכים: **בכל מקום.** בין אמר הרי עלי לבדיגים בין מן המעבר בין מן החולין לא יביא הנסכים אלא מן החולין [ד]כי אמרי ליה דאמרת לאמוי אלמים מעמבר כדגמרינן [לעיל] שם שם הני מילי אלמים גופייהו דבני אכילה ניהו אבל נסכים דכולל ניהו לא יביא מן המעבר: **גמ׳ פסח מצרים לא בא אלא מן החולין.** דעדיין לא היתה להם תבואת מעבר שני דאין מעבר אלא משנכנסו לארץ:

ומינה מה שלמים אין גופן מעבר. [ו] חומשין חומש אחד: [ז] נפיק עור לחולין:

מסורת הש״ס

ג) ל״ק, ב) זבחים ב., ג) מעבר שני פ״ש מ״ד, ד) [קדושין כד. וש״ק], ה) ל״ל קרבן. ל״ק, ו) חגיגה ז: ס. פסחים עח. ביצה יט:, ז) [כרי״ מכלן], ח) [ירמות מו.], ט) [לעיל יט. וש״נ], י) ל״ל דוכין. ל״ק, כ) ל״ל ואומן. ל״ק, ל) ל״ל לא יהיו מעבר. ל״ק, מ) ל״ל תורת מעבר ליקח בו בהמה כמו שהם מעות מעבר דהויא שלמים וכו׳. ל״ק, נ) [דברים יד], ס) ל״ל ולא. ל״ק, ע) מהרש״ק גרס שיהא כשלמים וגו׳ ל״ק שיהא כשלמים הבאין ממעות מעבר שהבשר נאכל וכו׳ והשאר יש למומן. ל״ק, פ) ל״ל תורת שלמים. ל״ק, צ) ל״ל לא מבעיא לגיאה ו״ר פס״ר. ל״ק, ק) ל״ל כי מתפים. ל״ק, ר) דברים כו, ש) שם יד, ת) שם, א) ל״ל והא דתריגן עור היה לבשר תאוה דיוצא לחולין טפי מבהמה לבשר תאוה נראה דעקא כו׳, ב) [דברים יד], ג) ל״ל ולא. ל״ק, ד) מהרש״ק גרס שיהא כשלמים וגו׳ ל״ק שיהא כשלמים הבאין ממעות מעבר שהבשר נאכל וכו׳ והשאר יש למומן. ל״ק, ה) ל״ל תורת שלמים. ל״ק, ו) ל״ל לא מבעיא לגיאה ו״ר פס״ר. ל״ק, ז) ל״ל כי מתפים. ל״ק, ח) דברים כו, ט) שם יד, י) שם, יא) ל״ל והא דתריגן עור היה לבשר תאוה דיוצא לחולין טפי מבהמה לבשר תאוה נראה דעקא כו׳, יב) [דברים יד] ומתפה בכסף בכל אשר תאוה נפשך (כ) דאע״ג דאין דינו ליקח ממעות מעבר שני אלא שלמים: **לא יצא העור לחולין.** דאילו בשר היה נופה לא חזיא לשלמים אבל עור דחזיא ליקח בו בהמה לשלמים לא יצא לחולין היכא דיש בו [ב״] מ) ליקח בו בהמה. פתם מעות מעבר הוא שלמים ומביא בהמה שלמים דקיימא לן דכך הוא הדין לעשות ליקח ממעות מעבר שני בהמה לשלמים והיה לבשר תאוה ״) והעור יוצא לחולין דלאמר בפ׳ בכל מערבין (עירובין מ:) בבקר נ) מלמד שלוקחים בקר אגב עורו (ג) הבשר יא) לזבחים ומבליע דמי העור בבשר ויוצא לחולין ואין אגב גיזומיו אבל הבא לשם הלקח היה לשלמים והבהמה לבשר תאוה לא יצא העור לחולין אלא קנו שלמים: **לאו למימרא דקנו.** העורות תורת שלמים אלמא דאלימא קדושת שלמים למיהל אקדושת מעבר: **ה״ק אינו כשורה לגמא העור לחולין.** דאין לו קדושה כלל הואיל ושלא כתורה יב) לוקחן דנעשה הלי עור לוקח ממעות מעבר שני שור לחרישה מ) שלא לקחו פתם דלא הוי שלמים כלל לא הוא ולא עורו יג) מרבותינו ז״ל. ענין אחר אינו בתורת לגמא העור לחולין דהייגו יד״) נ״שלמים (ד) הלוקח בהמה ממעות מעבר לשלמים הבשר נאכל בתורת שלמים והעור יוצא לחולין אבל הלי לא יצא לחולין ויקח מדמי העור בהמה לשלמים אבל לא יצא לחולין ויקח בהמה מ) שלמים דנעשה כלוקח שור לחרישה ממעות מעבר שני מ״] דמוכרם הן ושורן ויאכלו כל דמיו מעבר: **ל) אליבא דר׳ יהודה דאמר.** במסכת קדושין (ד׳ נג:) מעבר ממון הדיוט הוא ויכול לקדש בו את האשה לא פליגי דקנו שלמים דקדושת שלמים אלמא אממון הדיוט: **מ״ד לא קנו כר״מ.** דלא חלה קדושת שלמים אממון גבוה: **כיון דמעבר קרב שלמים.** בהמה שלוקח ממעות מעבר פתם קרב שלמים: **מ) מכי חפים ליה נמי.** לגזוך שלמים תפס דקנו שלמים ואין יכול לשנותן לדבר אחר: **כשהוא פודן.** לאותן מעות מעבר שני שמתלגן על פרוטות או על דינרין: **מוסיף שני חומשין.** מ״] אחד חומש להקדישו שפודה הדייגו שלמים דכתיב אם המקדיש וגו׳ ויסף חמישיתו וגו׳ (ויקרא כז): **ואחד למעבר.** שני דכתיב אם גאל יגאל איש חמישיתו וגו׳ (שם). והא הכא (ה) דחייבא קדושת שלמים אחרי הוסיף חומש דשלמים דהיכי אמר ר׳ אלעזר לא קנו: **הא מני ר׳ יהודה היא.** דאמר ממון הדיוט הוא דהכי חל עליה קדושת שלמים: **מתני׳ כל הבא מן הלגן ומן הבקר.** הייגו תודה דשלמים הבאין חובה: **האומר הרי עלי תודה וכו׳.** משנה שאינה צריכה היא דהא תניגן לה לעיל [פא.] אי לא משום פיפא דצריכה דקתני נסכים בכל מקום ופפילו היכא דאמר הרי עלי זבח ולא אמר ונסכים א״ג דאמר זבח ונסכים ופפילו לא אמר עלי אלא אמר הרי זו לא יביא אלא מן החולין: **גמ׳ מה פסח במצרים אינו בא אלא מן החולין.** דאכתי לא הוו מעברות: **וכי דנין.** פסח דורות שאפסר לבא מן המעבר שהרי מעבר מפסח מצרים שאי אפשר לו לבא ממעבר שהרי נאותה שעה לא היה מעבר ובהיה: **ראיה גדולה היא.** הואיל ומליגיו שום פסח שאינו בא אלא מן החולין: **שכן אין טעון מתן דמים למזבח.** דלא הוה מזבח אלא משקוף ומזוזות וכיון דאין ממנו למזבח לא הוי דומיא דשלמים לכהי אינו בא מן המעבר:

הגהות הב״ח

(א) רש״י ד״ה ומינה וכו׳ מעבר הס״ד ואמ״כ מ״כ דמין מעבר ומיהו מה שלמים נמתק: (ב) ד״ה ובהמה וכו׳ נפקד דאין דינו ליקח בהמה ממעות כל״ל ומיהו דאלא״ג נמתק: (ג) ד״ה לא יצא ומ׳ והבשר לזבחי שלמים ומבליע: (ד) ד״ה ענין אחר וכו׳ דשלמים בהלוקח וכו׳ והבשר נאכל וכו׳ כל דמיו בדין מעבר: (ה) ד״ה ואחד למעבר וכו׳ הכא מוכח דמיילא:

מוסף רש״י

דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין. ולא ממעות מעבר שני, ולא מנדרים ונדבות שהוא מתוייב ועומד בגן (ביצה יט:). **וכי דנין אפשר משאי אפשר.** פסח מצרים, דהתיר לגמא בא מן המעבר דאי אפסר הוא לאכלו מעבר לא הוה (ירמות מו:).

שיטה מקובצת

א) לאפוקי חיטין. ומתני׳ דקתני אבל יביא ממעות מעבר שני מיירי בלחם שאינו (מן המעבר) [מין מעבר] שאין מביאין מעבר אלא מן הדגן: ב) לא קנו שלמים. פ״ה ואם יראה כו׳ והא דתנן כו׳ מיהו נראה לי דזהו קשה לקצת פירושי רש״י שכתוב בהם דמאי קמריך לעיל לא סני דלא מייתי אלחם קאי ולא אתודה אבל מה שכתוב בפי׳ רש״י המדייקים שהביאו התוס׳ לעיל לא קשה מידי. גליון: ג) הלוקח היה לזבחי שלמים כו׳ פ״ה וקס״ד דהא דפריך כו׳ [וקשה] מאי ס״ד לומר כן הלא טפי אית לן למימר דלא יצא לחולין [אלא] הוא בקדושת מעשר שני כמו לא יצא לחולין גבי בשר תאוה ו״ל דהוי משמע ליה דאי איתא דלא קנו שלמים [הוי ליה למימר] שחל עליהם שם בשר תאוה וחיה לבשר תאוה אמרינן יצא העור לחולין ובסמוך דבעי מאי טעמא ד״ל למה [לא אמרינן דהוי] חיה לבשר תאוה. גליון: ד) החולין והנסכים: ה) מה שלמים אין מין מעשר. דשלמים בשר ומעשר חיטים הס״ד ומה״ד אף תודה נמי לא יביא מחיטים הלקוחות ממעות מעשר שני משום דחיטים הלקוחות שהם ממעות מעשר ניגהו: ו) כדמתפיס ותיבות אע״ג נמחק: ז) אלימא קדושת שלמים: ח) בו תורת מעשר ליקח בהמה כסהם מעות מעשר דהויא שלמים רימכר העור ומבריא: ט) והעור יצא לחולין. ואע״ג שהעור לא חזיא לא כילה אפ״ה יצאו המעות לחולין כדדרשינן בבכל מערבין אבל הלוקח היה לזבחי שלמים דחיה לא חזיא להקרבה וכן בהמה לבשר תאוה אסורה כדדרשינן בספרי א) יכול יקח אדם בהמה למשתה [בנו] ת״ל שם. גליון: י) הבשר לזבחי שלמים. יא) לקחן: יב) עורו. מרבינו ת״ל: יג) דהייגו דשלמים דלוקח: יד) שני דמוכר הוא ועורו וראכלו כל דמיו בתורת מעשר: טו) חומשין חומש אחד: טו) נפיק עור לחולין:

עין משפט נר מצוה

מא א מיי׳ פ״ז מהלכות מעשר שני הלכה יט:
מב ב מיי׳ שם הלכה יח:
מג ג מיי׳ פ״ג שם הלכה יח [כלל]:
מד ד מיי׳ פט״ז מהל׳ מעשה הקרבנות הל׳ טו:
מה ה מיי׳ שם הל׳ יח ופ״ב שם הל׳ יט:

תורה אור השלם

1. וְזָבַחְתָּ פֶסַח לֵיי אֱלֹהֶיךָ צֹאן וָבָקָר בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם:
דברים טז ב

רבינו גרשום

ומה שלמים באים מן מעשר דאתיא שם שם ממעשר דכתיב במעשר שני ונתתה בכסף ואכלת שם וכתיב בשלמים וובחת שלמים ואכלת שם אף תודה נמי. ומה שלמים אין גופן מעשר דשלמים הנקחים ממעות מעשר אין גופן מעשר דמעשר[ה] חייב חיטין משלמים בהמה אף תודה דבאה מחיטין הלקוחים ממעות מעשר אין גופו מעשר של אותן חיטין שניים: אימא טעמא דידי מה שלמים אין מין מעשר דשלמים בשר ומעשר חיטין אף תודה נמי לא יביא מחיטין הלקוח ממעות מעשר משום דחיטין הלקוחין סתם מן מעות מעשר מין מעשר ניגהו אלא ממעות מעשר יביא ויקח חיטין לשם תודה והני לא הוו מין מעשר: המתפים שמזמן מעות מעשר שני לצורך לקנות מהן שלמים ואוכלן בירושלים לא קנו שלמים לא חל על אותן מעות קדושת שלמים אלא יכול לקנות מהן דבר אחר שירצה דלא אלימא קדושת שלמים למיהל אקדושת מעשר שלא יכול לשנותם לדבר אחר: הלוקח היה. ממעות מעשר שני לזבחי שלמים אע״ג דחיה אינה ראויה לזבח ובהמה לבשר תאוה לאוכלה ולא שלמים לא יצא עורותיהן לחולין דהעור קנה סתם ויש בו תורת לוקח בהמה סתם ממעשר שני דהויא שלמים וימכר העור ויקח בדמיו שלמים: לאו למימר דקנה העור בקדושת שלמים אלמא אלימא קדושת שלמים למיהל אמעשר: הכי קאמר אינו בתורת לצאת העור לחולין דאין לו קדושה כלל דנעשה ההיא עור כלוקח שור לחרישה ממעות מעשר שלא לקחו סתם דלא הוי שלמים כלל לא הוא ולא עורו: ואית דמפרשי ומאי לא יצא העור לחולין הכי קאמר אינו בתורת לצאת העור לחולין דדין שלמים הלוקח בהמה לשלמים ממעות חולין הבהמה נאכלת בתורת שלמים והעור יצא לחולין אבל האי לא יצא לחולין ויתכר ויקח מדמי העור בשר ואוכלו בתורת מעשר אבל לא קונה שלמים דנעשה כלוקח שור לחרישה ממעות מעשר שני דחייב למוכרו הוא ועורו ולאכו׳ כל דמיו בתורת מעשר: אליבא דר׳ יהודה דאמר במס׳ קדושין דמעשר ממון הדיוט הוא לא פליגי דקני שלמים דקדושת שלמים חלה על ממון הדיוט: כשהוא פודן לאותן מעות מוסיף ב׳ חומשין א׳ חומש להקדש היינו שלמים ואי לא מעשר הוא דהא חומש אשלמים אלמא דקנו שלמים: הא מני ר׳ יהודה דאמר ממון הדיוט הוא לא פליגי דקני שלמים דקדושת שלמים חלה על ממון הדיוט: כשהוא פודן לאותן מעות מוסיף ב׳ חומשין א׳ חומש לקדש ואחד למעשר: הא מני רבי יהודה היא: לעיל נמי גבי מיה לזבחי שלמים הוה מלי לשנויי הא מני רבי יהודה היא ג): **להקיש** דבר הבא מן הצאן ומן הבקר לפסח. תימה תינח זבחים עופות ומנחות ולחמי תודה מנלן ולמאן דליתיה בגמ׳ מחטאת ויאמ׳: **ונסכים** מכל מקום לא יביאו אלא מן החולין. דכל דבר דכולו למזבח אינו בא מן המעבר כדתניא בהספיא דסיפרי שהתמי לעיל דממעבע עולות דבעינן אכילה שיש בה שמחה: והשתא אלא מן החולין אף ד״כל דבר שבחובה אין בא אלא מן החולין לפיכך האומר הרי עלי תודה הרי עלי שלמים הואיל ובאין חובה לא יביאו אלא מן החולין ד״ונסכים בכל״ מקום לא יביאו אלא מן החולין: **גמ׳** ופסח גופיה מנא לן ה״דתניא ר׳ אליעזר אומר נאמר פסח במצרים ונאמר פסח לדורות מה פסח האמור במצרים לא בא אלא מן החולין אף פסח האמור לדורות לא בא אלא מן החולין אמר לו רבי עקיבא ה״וכי דנין אפשר משאי אפשר א״ל אע״פ שאי אפשר ראייה גדולה היא ונלמד הימנה חזר ר״ע ודנו דין אחר מה לפסח מצרים שכן אין טעון מתן דמים ואימורין לגבי מזבח

מ) ל״ל דמעבר אינו נוהג רק במתיון ונשאר מנוחה ושלמים הבאים.